

בס"ד. טבלת-סיכום לקו"ש חלק יט, האזינו א – ב' סוגי עדות

		נקודת הביאור: העידותי הוא מל' עדה וסימן (ולא עדות), והאזינו הוא עדות גמורה.
העידותי (פי' הא')		עדה וסימן באופן הא' שאין קשר בין הסימן והמדובר, ואצ"ל קיים לכל הזמן (ע"ד הכבשות דאברהם ואבימלך), שו"א הם סימן, בלי קשר לתוכן הענין, ולכן אין קושי' למה שו"א, אלא על מה בא הסימן? שכאשר תקרה אתכם וכו' (וזה שהם קיימים לעולם – ולא רק בשעת עשיית הסימן – הוא לפי שהם סימן לכל זמן ולכל מקום).
העידותי (פי' הב')	(למה צריכים פי' שני?)	לפי' הא' קשה ששו"א אינם מיוחדים לשם סימן, ואם אין להם שייכות להמדובר, איך הם סימן? ולכן מבאר רש"י ששו"א הם סימן באופן הב' שכן יש להם שייכות להמדובר (ע"ד הגל דיעקב ולבן), "הסתכלו בשמים וכו'" שע"י הסתכלות בשמים מעורר קיום התומ"צ.
היום		לפי' הא' מובן שהעדה נוגע רק בשעת קביעת העדות, ולכן העידותי היום. לפי' הב' קשה שהרי הסימן נוגע בכל זמן, ולמה רק היום? (שלכן אינו מסתפק רש"י בפי' הב').
האזינו (פי' הא')	למה חייב לפרש פה עוה"פ?	בהאזינו מדבר לשו"א, ואם הפי' בזה הוא סימן, אינו מובן שהרי אין הסימן חייב לדעת שהוא סימן, ולכן מפרש רש"י שפה מדובר על עדות גמורה (ולא כ"העדותי וגו').
ולמה העיד וכו'	א) למה שואל א"ז פה אם כבר פי' זה בהעידותי?	ב"העדותי וגו'" אי"ז שאלה כנ"ל שבסימן אינו נוגע מהו הסימן, אבל היות שהפי' הוא עדות גמורה יש לשאול למה העיד שו"א ולא בנ"א כרגיל?
	ב) למה מאריך פה, ולא בפעם הראשונה?	כדי לתרץ קושי' הנ"ל מבאר רש"י ש"למחר אני מת" שצריכין עדים שיהיו "קיימין לעולם".
שכך אמרתי להם	א) למה צריך להודיע לשו"א שאמרתי לבנ"י?	היות שמדובר בעדות גמורה, הרי צ"ל התראה שהמותרה ידע שיש עדים, וא"א לסמוך על העידותי, לפי שהעידותי הוא בענין אחר מהאזינו: א) העידותי אינו עדות גמורה אלא סימן ואות, כנ"ל בארוכה, ב) הדיבורים בפ' נצבים אינם הדיבורים דפ' האזינו (וראה קושי' הבא).
	ב) לכאן העידותי והאזינו הם ב' דברים נפרדים, ואיך מתאים "שכך אמרתי"?	כשאנו "שכך אמרתי להם" אין כוונתו להעידותי (כנ"ל שהם ב' דברים שונים), אלא להפסוק "ואעידה במ את השמים ואת הארץ" בס"פ וילך.
לא קבלנו עלינו את הברית	למה "הברית", ולא "התורה" כל' הספרי?	בפ' נצבים מדבר על כללות התומ"צ, ואין חשש שיכחישו א"ז, וצריכים רק סימן. בהאזינו שמדובר על הברית ויש בזה כו"כ פרטים, אז א) אפשר להכחיש, ב) סימן גרידא לא מספיק לכל הפרטים, וצ"ל עדים ממש. ולכן או' "הברית" – שדוקא ע"ז באו העדים (גמורים).
		ובפנימי' הענינים: בקיום התומ"צ אין שייך להכחיש, רק נכנס בו רוח שטות וצריך סימן וזכרון לעוררו, אבל ברית הוא התחזקות יתירה, שע"ז צריכים לגלות כח המס"נ, וזה נפעל ע"י העדות גמורה שענינו לגלות דבר הסתום ונעלם.
האזינו (פי' הב')	לכאן מתאים פי' זה גם להעידותי, ולמה אינו מפרשו שם?	אי"ז פי' שני אלא תוספת ביאור לפי' הא' ברש"י פה (ואינו שייך להעידותי). שהרי אם זה עדות גמורה, אינו מספיק שהעדים ידעו מזה, אלא צריכים לפעול משהו בזה, ואיך זה שייך בשו"א, וע"ז מבאר שהם אכן פועלים בנידון שיבואו ליתן שכרם (או להיפך ח"ו).